

РЕШЕНИЕ

№ 1151

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 12.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **10869** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 26, ал. 11, вр. чл. 25, ал. 1, т. 9 от Закона за чужденците в Република България.

С жалба, вх. № 40580/13.11.2023 г. адвокат – пълномощник на М. Ю. - гражданин на Р. Турция е оспорил пред Съда ОТКАЗ, рег. № 5364р-23775/20.09.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да бъде издадено разрешение за постоянно пребиваване в Република България, по заявление от чужденеца, рег. № 229-17961/14.06.2023 г.

Оспорващият и упълномощеният адвокат не се явяват. Адвокатът, с писмено становище от 09.02.2024 г. заявява, че: поддържа жалбата, с която се твърди материална незаконосъобразност на заповедта; няма доказателствени искания; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък.

Ответникът, посредством юрисконсулт оспорва жалбата, излагайки становище за материална и процесуална законосъобразност на заповедта. Заявява претенция за юрисконсултско възнаграждение и възражава за прекомерен размер на адвокатското.

Доказателствата, съставляващи административната преписка са приети без оспорване. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Със Заявление, рег. № 229-17961/14.06.2023 г. (л. 15 от делото), подадено чрез Областна дирекция на МВР - К. М. Ю. - гражданин на Р. Турция е поискал

предоставяне право на постоянно пребиваване в Р. България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ. Към заявлението са приложени всички, изискуеми документи, признато от ответника с процесния отказ. С жалбата си М. Ю. (М. Б. М. – удостоверение за идентичност на имената, на л. 25 от делото) сочи, че е напуснал България през 1968 г., заедно с родителите си, като през 1971 г. получил гражданство на Турция. Във връзка със заявлението началникът на Група „Миграция“, при ОД на МВР- К., след извършване на съответните проверки представил пред директора на Дирекция „Миграция“ – МВР Становище, рег. № 292р-22629/24.07.2023 г. (л. 14), че заявителят не отговаря на условията на чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ, защото: според приложеното Удостоверение, изх. № 2034/30.11.2022 г., издадено от Министерство на правосъдието на РБ (л. 22) „лицето е лишено от българско гражданство с Указ № 141/25.01.1978 г., предвид действащия към момента Закон за българското гражданство (отменен 1968 г.). Като е описал подробно изложените до тук факти (неопрровергани от страна на оспорващия), директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР постановил процесния Отказ, рег. № 5364р-23775/20.09.2023 г. да предостави на М. Ю. право на постоянно пребиваване в РБ, по Заявление, рег. № 229-17961/14.06.2023 г., приемайки, че заявителят не отговаря на условията по чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ. Този извод ответникът е обосновал с цитираното удостоверение от МП, както и с Удостоверение, изх. № 579/20.12.2022 г. от [община] (л. 24), според което в регистрите на населението М. Б. М., [дата на раждане] в [населено място], Област К. е вписан като лишен от българско гражданство с Указ № 141/25.01.1978 г. на Държавния съвет на НРБ. Месторождението на заявителя се установява и от приложения Акт за раждане, от 22.09.1958 г. (л. 23). Приел е, че: с представените документи заявителят не доказва да е изгубил българското си гражданство по изселнически спогодби с Р. Турция или по собствено желание; няма данни родителите му или той да са подавали молби за освобождаване от българско гражданство по собствено желание, с цел придобиване на турско гражданство; придобил е турско гражданство с решение от 19.08.1971 г., т.е. – седем години преди да бъде лишен от българско гражданство с Указ № 141/25.01.1978 г.

Съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Според чл. 22, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ пребиваването на чужденците в Република България се осъществява, въз основа на разрешение на службите за административен контрол на чужденците, което се издава (ал. 4) след писмено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, „което има задължителен характер за Дирекция „Миграция“. Становището за случая (л. 41) е положително. Материалноправните основания по чл. 26, ал. 2 ЗЧРБ за отказ да бъде издадено разрешение за пребиваване, или за продължаване срока на пребиваване са и тези по чл. 25 с.з. Разпоредбата на чл. 26, ал. 2 е императивна и задължава компетентният орган да откаже издаване разрешение на чужденец, който не отговаря на условията по чл. 25 ЗЧРБ. Позитивната норма на чл. 25, ал. 1, т. 9, използвана като материалноправно основание да бъде постановен процесният отказ изисква наличието на следните предпоставки, които са в съотношение на кумулативност, а именно: чужденецът не е лице от български произход, родено на територията на Република България; изгубил е българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание; желае трайно да се установи на територията на страната. От така дефинираните изисквания ответникът е

приел липсата на условието заявителят да е „изгубил българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание“, защото е бил лишен от българско гражданство с цитирания указ, което очевидно не е по негово или на неговите родители желание. Както е отбелязал и ответникът, заявителят М. Ю. не е установил и не доказва да е изгубил българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание. Същият не твърди, съответно не доказва той или неговите родители от негово име да са извършили действия, осъществяващи фактическия състав на чл. 26 от Закона за българското гражданство (отм.), в редакцията на разпоредбата – ДВ, бр. 69/1968 г. (Молбата за придобиване, загубване или възстановяване на българско гражданство се подава до Министерството на правосъдието. Когато молителят живее в чужбина, молбата се подава чрез дипломатическото, съответно консулското представителство на Народна република България“.

Според разпоредбата на чл. 16, ал. 2 от Закона за българското гражданство (отм.), в редакцията на текста, в сила до м. 08.1986 г. и съответно приложима за процесния случай, „български гражданин от небългарска народност, който се изсели от страната, изгубва българското си гражданство със самото изселване“. Т. речник обяснява понятието „изселване“ като „напускам завинаги мястото си на живеене, за да се заселя другаде“. Това означава, че той е изгубил българското си гражданство по силата на Закона, но не в резултат на изселническа спогодба между НРБ и Т. Турция, и не по желание на родителите му, ако бъде отчетено, че до 08.09.1974 г. е бил непълнолетен. Каза се по-горе, че е придобил турско гражданство с решение от 19.08.1971 г., т.е. – седем години преди да бъде лишен от българско гражданство с Указ № 141/25.01.1978 г.

Постановеният от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР ОТКАЗ, рег. № 5364р-23775/20.09.2023 г. представлява материално и процесуално законосъобразен индивидуален административен акт, вкл. относно компетентността на издателя, наличните мотиви и форма – арг. чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК.

Отхвърлянето на жалбата обуславя основателност на искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в размер на 100 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 40580/13.11.2023 г. от името на М. Ю. - гражданин на Р. Турция, против ОТКАЗ, рег. № 5364р-23775/20.09.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да бъде издадено разрешение за постоянно пребиваване в Република България, по Заявление, рег. № 229-17961/14.06.2023 г.

ОСЪЖДА М. Ю. - гражданин на Р. Турция, [дата на раждане] , паспорт № U35425327/16.12.2022 г. да заплати на Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: